

der dog ikke maatte være over 2 Kr. om Dagen og ikke under 1 Kr. Den Erstatning, der skulde ydes for fuld Invaliditet, skulde beregnes efter Aarslønnen, men maatte ikke overstige 4 800 Kr. og ikke være under 1 800 Kr.

Denne Lov gjaldt kun for en Del af Arbejderklassen, nemlig Arbejdere ved Industri, Haandværk og lignende. Senere er Forsikringsomraadet blevet udvidet. I 1905 vedtoges en Lov om Søfolks Ulykkesforsikring og i 1908 en Lov om Erstatning til Arbejdere i Landbrug, Skovbrug, Havebrug o. s. v. I 1916 sammenarbejdede man alle disse Love til een. Det var en meget priselig Foranstaltning, fordi den stykkevisse Løsning naturligvis medførte forskellige Uensartetheder. I denne samlede Lov er de tre Hovedgrupper opretholdt. Dagpengene er satte noget op. De skal nu udgøre $\frac{2}{3}$ af Daglønnen, men der er dog sat et Maksimum: de maa ikke overstige 3 Kr. Der er fastsat en Skala for Udrengningen af Invaliditetserstatningen. For en Invaliditetsgrad fra 5—15 pCt. ydes 5 Gange Aarslønnen, for 16—35 pCt. 5 Gange Aarslønnen for de første 15 pCt. og 8 Gange for Resten, fra 36—60 pCt. 6 Gange for de første 30 pCt. og 10 Gange for Resten, fra 61—90 pCt. 8 Gange Aarslønnen for de første 60 pCt. og 12 Gange for Resten, for 91—100 pCt. 8 Gange Aarslønnen for de første 60 pCt., 12 Gange for de næste 30 pCt. og 16 Gange for de sidste 10 pCt. Denne Skala er sikkert vedtaget efter de Erfaringer, man har indhøstet. Det er muligt, at de fastsatte Summer nogenlunde svarer til de forskellige Invaliditetsgrader, men i § 41 findes der en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Ved Beregningen af Invaliditetserstatning kan Aarslønnen i intet Tilfælde sættes højere end 1 200 Kr.“ Det er jo en for de allerfleste tilskadekomne Arbejdere meget uheldig Bestemmelse. Selv om en Arbejder tjener 2 000 Kr. eller 2 400 Kr. eller mere, skal hans Invaliditetserstatning beregnes, som om hans Aarsløn kun var 1 200 Kr. Den Erstatning, der herved tilmaales ham, svarer langt fra til det, den skulde, og det, der vel maa have været Meningen, da man opstillede denne Skala. En Aarsløn paa 1 200 Kr. var ikke tidsvarende i 1916, den er det langt mindre

nu, og der vil sikkert gaa mange Aar, inden den bliver det, hvis det nogen Sinde sker. Derfor synes jeg, det vilde være rimeligt, om man snarest muligt søgte at ændre denne § 41 og bragte Summen af den Aarsløn, hvorefter Erstatningen skal udregnes, mere i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Meningen med Bestemmelsen om, at Dagpengene skulde udgøre $\frac{2}{3}$ af Daglønnen, har vel været, at man vilde søge at sikre en tilskadekomne Arbejder denne Del af hans Dagløn, men naar man standser ved 3 Kr., sker dette jo ikke. Paa den Tid, Loven blev vedtaget, dækkede de 3 Kr. muligvis nogenlunde $\frac{2}{3}$ af Daglønnen, men for Tiden dækker de ikke en Gang $\frac{1}{3}$ af den Dagløn, som vel-lønnede Arbejdere har. Selv om vedkommende Arbejder faar en Smule Hjælp fra en Sygekasse, 50 eller 100 Øre om Dagen, vil den Sum, hans Familie faar at leve af, alligevel være saa ringe, at det sikkert bliver nødvendigt, hvis man vil sikre den en nogenlunde menneskelig Tilværelse i den Periode, der hengaar, inden Invaliditetsgraden kan blive fastslaaet, og inden den Sum, der skal udbetales, bliver udbetalt, at forhøje disse Dagpenge, thi hvis man ikke gør det, vil Hustruen i det Arbejderhjem, der rammes af en saadan Ulykke, blive tvunget ud i Lønarbejde, i Stedet for at hun skulde være hjemme, passe Børnene og sørge for deres Opdragelse. Det vil i mange Tilfælde blive nødvendigt for hende at gaa ud paa Arbejde, thi i de fleste Arbejderhjem er der mange Munde at mætte, og den Sum, der stilles til Raadighed for et Hjem, hvor Manden er kommet til Skade, er ikke tilstrækkelig dertil. Vi kan ikke forsvare, at Hustruen skal gaa ud, thi at det vil have en meget skadelig Indflydelse paa Børnene, er sikkert alle enige om. Ogsaa af den Grund forekommer det mig nødvendigt, at man snarest muligt søger at enes om Ændringer i denne Lov, saaledes at der ikke til Ulykestilfældet behøver at komme Bekymringer for, at Nød og Savn skal drage ind i Hjemmet, og Hustruen skal gaa paa Arbejde. For Tiden maa Forældrene gaa den tunge Gang til Sognets Hjelpekasse, og det kan endda gaa i de Kommuner, hvor der i Hjelpekassens Bestyrelse sidder Mænd og Kvinder, der har den rette Forstaaelse